

הקדש שהוא י', ורוח השכלית שהוא ו', לא ימותו, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אף כן, כשמת רבי אליעזר, הנחמה בחכמים שנשארו, והם רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו - נשאר רבי פרוספדאי. וכעת חברנו רבי פרוספדאי שמת עכשו, הוא שבר על שבר.

בעודם יושבים, רבי חלקיה שהיה אצלו, ראה אותו שחוזרות הדמעות על פניו, ויצחוק בפיו. קרא לרבי יוחנן ולחברים, וראו אותו עם דמעות על פניו, ויצחוק בפיו. אמרו שודאי לא מת.

ישבו, ולא עזבו אדם לקרב אליו. בערב פתח עיניו, בקש מים לשתות. קרבו אליו רבי יוחנן וחכמים. אמר להם: רבותי, לכו לשלום. למחר שובו אלי ואמר לכם מה שראיתי, וצוו אותי להודיע לחברים.

שעכשו הצטרפתי לתמן כל הדברים שראיתי, ובלילה הזה שהייתי שם, עולם אחר ראיתי, ולא ידעתי מה הוא. אמרו לבני ביתי שלא יקרבו אלי, ולא יהיה אדם כן. כלם הלכו. ורבי יוחנן נשאר שם, ולא קרב אליו כל אותו לילה.

כשהיה מאיר היום, ראו אותו שהיה מדבר ובוכה. ולא ידעו דבר. קם וישב, וקרא לרבי יוחנן. אמר לו: מה ראית? אמר: מעולם אחר באתי, ונכנסתי לשם, ולא נתנו לי רשות לגלות דבר, אלא לך ולחברך. ואמר להם מה שראה.

אמר לו לרבי יוחנן: התקן דבריך, ולך לכסוף שתקנו לך,

אנא

דקודשא שהוא י', ורוח השכלית שהוא ו', לא ימותו, אלא אדם יורד מגדולתו נקרא מת.

אף הכא, כד מית רבי אליעזר, נחמתא ברבנן דאשתארו, ואינון רבי יוחנן בן נורי וחבריו. מיתו רבי יוחנן בן נורי וחבריו, אשתאר ר' פרוספדאי. והשתא חברנא רבי פרוספדאי דמית השתא הוא תבירו על תבירו. עד דהווי יתבי. רבי חלקיה דהוה גביה, חמא ליה דאהדרו דמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה. קרא ליה לרבי יוחנן ולחברייא, חמוגיה בדמעין על אנפוי, וחוכא בפומיה, אמרו ודאי לא מת.

יתבו, ולא שבקו בר נש למקרב גביה. ברמשא אפתח עינוי, שאל מיא למשתי, קריבון לגביה רבי יוחנן ורבנן. אמר לון, רבותי, זילו לשלום, למחר תובו לגבאי, ואימא לכון מאי דחמינא, ופקידו לי להודיע לחברייא.

דחשתא אצטריכנא לאתקנא כל מלין דחמינא, ובהאי ליליא דהוינא תמן, עלמא אחרא חמינא, ולא ידענא מאי הוי. אמרו לביתי דלא יקרבו לנגבאי, ולא יהא בר נש הכא. אזלו פלהו. ורבי יוחנן אשתאר תמן, ולא קריב גביה כל ההוא ליליא.

כד הוה נהיר יומא, חמוגיה דהוה משתעי, ובכי. ולא ידעי מידי. קם ויתיב, וקרא ליה לרבי יוחנן. אמר ליה, מאי חמית. אמר, מעלמא אחרינא אתינא, ואעילנא תמן ולא יתבי לי רשותא לגלאה מידי, אלא לך ולחברך. ואמר לון מאי דחמא.

אמר ליה לרבי יוחנן, אתקין מילך, וזיל לכורסוך דאתקיננו לך, דהא תריסר מן חברייא ייתון בגינך. ואנא